

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 668/2013-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika prerokoval prijatú sťažnosť T. H. a V. H., a P. T. a L. S., zastúpených advokátom D. U. vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. H., V. H., P. T. a L. S. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. T. H., V. H., P. T. a L. S. finančné zadostučinenie **n e p r i z n á v a .**

4. T. H., V. H., P. T. a L. S. p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 583,12 € (slovom päťstoosemdesiattri eur a dvanásť centov), ktorú je Krajský súd v Košiciach p o v i n n ý vyplatiť na účet ich právneho zástupcu D. U. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 668/2013-13 z 12. decembra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť T. H. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a V. H. (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“), obaja bytom..., a P. T. (ďalej len „sťažovateľ v 3. rade“) a L. S. (ďalej len „sťažovateľka vo 4. rade“), obaja bytom... (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 (ďalej aj „napádaný rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 108/08 konal Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) o žalobe žalobcu (B.), ktorou sa voči žalovaným v 1. a 2. rade a tiež voči sťažovateľom, ktorí mali v tomto konaní procesné postavenie žalovaných v 3. – 6. rade, domáhal zaplatenia škody vo výške 2 987,45 € s prisl., s uplatnením nároku, na náhradu ktorej odkázal okresný súd žalobcu rozsudkom sp. zn. 3 T 4/07 z 9. novembra 2007. Označeným rozsudkom uznal okresný súd žalovaného v 1. rade (mladistvého M. V.) za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s použitím § 138 písm. e) a g)

Trestného zákona, a to v súvislosti so skutkami popísanými v bodoch 1 až 3 skutkovej vety. V zmysle opisu jedného zo skutkov v 3. bode skutkovej vety sa mladistvý žalovaný v 1. rade mal uvedeného protiprávneho konania dopustiť tak, že 4. septembra 2006 vnikol neoprávnene spolu s v tom čase maloletým sťažovateľom v 1. rade do bytu žalobcu za pomoci kľúča, ktorý si neoprávnene zadovážil od dcéry žalobcu, a z kovovej pokladničky mu odcudzil „*najmenej 90 000 Sk*“, zatiaľ čo maloletý sťažovateľ v 3. rade čakal na ulici pred vchodom do bytového domu a dával pozor. Ostatných dvoch skutkov opísaných v bodoch 1 a 2 skutkovej vety označeného trestného rozsudku sa mladistvý žalovaný v 1. rade nemal dopustiť v súčinnosti s maloletými sťažovateľmi v 1. a 3. rade.

O následne podanej žalobe o náhradu škody okresný súd rozhodol najskôr rozsudkom č. k. 1 C 108/08-37 z 19. mája 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že jej vyhovel a žalovaným v 1. a 2. rade, ako aj sťažovateľom (t. j. žalovaným v 3. – 6. rade, pozn.) uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi celú žalovanú sumu a tiež trovy konania. Na základe odvolania sťažovateľov (t. j. žalovaných v 3. – 6. rade, pozn.) krajský súd nápadným rozsudkom sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 označený rozsudok okresného súdu v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

Sťažovatelia v sťažnosti v prvom rade namietajú, že krajský súd nenapravil pochybenie okresného súdu, ktorý si podľa ich tvrdení voči nim nesplnil poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keď ich nepoučil, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, s upozornením, že na neskôr predložené alebo označené dôkazy sa nebude prihliadať. Ďalej namietajú, že krajský súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že sťažovatelia v 1. a 3. rade, resp. ich zákonné zástupkyne (t. j. sťažovateľky v 2. a vo 4. rade), vrátili na nich pripadajúcu časť sumy, ktorú získali na úkor žalobcu v súvislosti s protiprávnou činnosťou opísanou v bode 3 skutkovej vety trestného rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 4/07 z 9. novembra 2007, na podklade ktorého si žalobca nárok na náhradu škody v skúmanom konaní uplatňoval, pričom o tejto skutočnosti majú existovať aj hodnoverné dôkazy (napr. potvrdenie o zaistení veci spísané príslušným obvodným oddelením Policajného zboru a pod., pozn.) vyplývajúce z trestného

spisu, ktoré však súdy bez odôvodnenia nevykonali. V tejto súvislosti považujú sťažovatelia za arbitrárne závery krajského súdu, ktorý bez ďalšieho uzavrel, že predmetná suma vrátená sťažovateľmi na políciu „*sa netýka nároku žalobcu uplatnenom v tomto konaní*“, a preto bola započítaná k dobru pri uplatnení si nároku žalobcu v inom civilnom konaní, ktorý si mal žalobca uplatniť na podklade už označeného trestného rozsudku. Sťažovatelia však poukazujú na to, že oni neboli účastní pri spáchaní všetkých troch skutkov popísaných v skutkovej vete označeného trestného rozsudku, pri ktorých boli tiež odcudzené žalobcovi peňažné prostriedky, takže nimi vrátené sumy odcudzené žalobcovi ani nemohli byť započítané k dobru v prípade iných skutkov, s ktorými sťažovatelia nemali nič spoločné. Okrem toho sťažovatelia namietajú aj to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pretože v danej veci nie je podľa ich názoru daná na strane sťažovateľov solidárna zodpovednosť za škodu spôsobenú žalobcovi, keďže aj z vykonaného dokazovania (napr. z výpovedí svedkov, pozn.) malo vyplynúť, že sťažovatelia v 1. a 3. rade dostali z ich protiprávnej činnosti presne určiteľné sumy (po 20 000 Sk). V tejto súvislosti sťažovatelia tiež poukazujú na to, že súdy mali konanie voči sťažovateľkám v 2. a vo 4. rade zastaviť, keďže sťažovatelia v 1. a 3. rade sú už plnoletí. Napokon krajský súd pri rozhodovaní o zodpovednosti sťažovateľov za škodu vzniknutú žalobcovi nemal zohľadniť podiel samotného žalobcu na tejto škode, ktorý nemal riadne zabezpečené finančné prostriedky pred ich odcudzením a za pomoci dcéry ktorého malo k protiprávnej činnosti žalovaného v 1. rade a sťažovateľov v 1. a 3. rade dôjsť.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného opísali obsah svojho odvolania proti rozsudku okresného súdu a odvolacie dôvody, ktoré v ňom uplatnili [teda že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci – § 205 ods. 2 písm. b) OSP a že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam – § 205 ods. 2 písm. d) OSP].

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú ústavnému súdu vydať vo veci toto rozhodnutie:

„a) Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie, zaručené v článku 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2 Co 152/2013-133 zo dňa 18. 04. 2013, bolo porušené.

b) Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok... rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2 Co 152/2013-133 zo dňa 18. 04. 2013 a vracia vec Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie. ...

d) Sťažovateľom sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 €, ktoré sú Okresný súd Spišská Nová Ves a Krajský súd v Košiciach spoločne a nerozdielne povinní uhradiť sťažovateľom a to v lehote do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľov.

e) Okresný súd Spišská Nová Ves a Krajský súd v Košiciach sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia vo výške 583,12 €, a to v lehote do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľov.“

Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. 1 SprV 1009/2013 z 9. januára 2014 uviedol, že napadnuté rozhodnutie je právoplatné a neprislúcha mu preskúmať jeho vecnú správnosť a ani zákonnosť. K jednotlivým námietkam sťažovateľov však uviedol:

«1) Vzhľadom na obsah (ústavnej) sťažnosti dovoľujeme si poznamenať, že nemáme k dispozícii spis Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1 C 108/2008 a tak nemôžeme preveriť tvrdenie sťažovateľov, či okresný súd (ne)splnil voči nim poučovaciu povinnosť podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

2) S tvrdením sťažovateľov, že vrátili na „nich“ pripadajúcu časť sumy, ktorú získali na úkor žalobcu v súvislosti s „protiprávnou činnosťou opísanou v bode 3 skutkovej vety trestného rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 4/07 z 09. 11. 2007“, sa odvolací súd vyporiadal tak, že konštatoval, „že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by J. B. (žalobcovi) z uvedenej krádeže bola vrátená akákoľvek suma. V tomto smere žalobcovia neunesli dôkazné bremeno na svoje tvrdenia“.

Tu sa nám žiada povedať, že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že

neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu právnej skutočnosti.

Teda od žalobcu v tomto prípade nemožno požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaní (mal. T. H. a spol.) ešte nevrátili (odcudzené) peniaze.

V tomto prípade bolo na žalovaných, aby tvrdili a preukazovali, že (odcudzené) peniaze už žalobcovi vrátili.

3) Nepatričná je výčitka sťažovateľov o nesprávnom právnom posúdení - ich solidárnej zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi.

Podľa § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne.

V odôvodnených prípadoch môže súd rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody (§ 438 ods. 2 OZ).

V § 438 ods. 1 OZ je vyjadrená zásada solidárnej zodpovednosti viacerých škodcov, to znamená, že viacerí škodcovia voči poškodenému zodpovedajú spoločne a nerozdielne.

Solidárna zodpovednosť sa uplatní vtedy, keď škodu spôsobilo spoločne viac škodcov. Nezáleží na tom, či ich účasť spočívala v spoločnom zavinení škody alebo v ich objektívnej účasti na spôsobení škody.

Ak viaceré osoby spôsobili škodu trestnou činnosťou, budú spoločne zodpovední nielen spolupáchatelia trestného činu, ale aj návodcovia, pomocníci a organizátori trestnej činnosti.

V tomto smere je vo vzácnej zhode judikatúra súdov s právnou teóriou (viď napr. Stručný komentár Občianskeho zákonníka, od autorov prof. JUDr. P. Vojčíka a kolektív, str. 519 a nasl.).

4) Neopodstatnená je námietka sťažovateľov, ktorou vyčítajú súdom, že pri rozhodovaní o zodpovednosti sťažovateľov za škodu vzniknutú žalobcovi nezohľadnili podiel samotného žalobcu na tejto škode. Zavinenie žalobcu videli v tom, že zanedbal prevenčnú povinnosť predchádzať škodám, keď neuzamkol „pokladničku“, v ktorej mal uložené peniaze a navyše zanedbal dohľad nad mal. dcérou, ktorá výraznou mierou napomohla žalovanému v I. rade (M. V. - poznámka spracovateľa), keď mu „odovzdala“ pravý kľúč od dverí do bytu.

Tá skutočnosť, že žalobca vo svojom uzamknutom byte má uložené peniaze v pokladničke, neznamená, že porušuje „prevenčnú“ povinnosť predchádzať škodám, a teda, že škoda bola spôsobená aj zavinením poškodeného.

Nepatričná je aj námietka sťažovateľov o zanedbaní dohľadu zo strany žalobcu nad mal. dcérou, ktorá mala kľúč od dverí bytu. Je totiž notoricky známe, že mal. deti -školo povinné, majú so sebou kľúče od vchodových dverí bytu.

Sťažovatelia si „dovolili“ vysloviť názor, že aj dcéra žalobcu bola zodpovedná za spôsobenú škodu, lebo nebyť skutočnosti, že „odovzdala“ kľúč od bytu (páchateľovi trestnej činnosti), tento by „nikdy“ nebol peniaze odcudzil. Pravdepodobne iba slušnosť nedovolila sťažovateľom opísať spôsob - násilie, hrozbu násilia, lesť, klamstvo pod vplyvom ktorého im dcéra žalobcu „odovzdala“ kľúč od bytu.

Podľa nášho názoru správne súdy postupovali, keď nezistili zavinenie žalobcu.

Pre objektívne posúdenie ústavnej sťažnosti odporúčame zabezpečiť na nahliadnutie spis Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. IC 108/2008.

Súhlasíme s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o predmetnej sťažnosti.»

Právny zástupca sťažovateľov vo svojej replike z 13. februára 2014 na uvedené vyjadrenie krajského súdu okrem iného uviedol, že nenamietajú skutočnosť, že žalobca nemal povinnosť preukazovať, že mu sťažovatelia škodu neuhradili, ale namietajú, že okresný súd v rámci vykonaného dokazovania sťažovateľom neumožnil preukázať, že sťažovatelia poškodenému uplatnenú sumu vrátili, a trvajú na tom, že peniaze, ktoré dostal žalovaný v 3. rade od žalovaného v 1. rade, vrátil úplne všetky, a to na trikrát. Aj v tomto vyjadrení (rovnako ako v sťažnosti) sa sťažovatelia odvolávajú na konkrétne listinné dôkazy, ktoré mali byť zabezpečené ešte v predchádzajúcom trestnom konaní. Ďalej v uvedenom vyjadrení sťažovatelia poznamenávajú, že „počas prvoradového konania niekoľkokrát uviedli, že škodu žalobcovi uhradili, avšak Okresný súd sa bez akéhokoľvek dôvodu rozhodol akceptovať iba tvrdenie žalobcu, pričom sa ani len okrajovo nezaoberal, akého konania sa plnenie sťažovateľov týkalo, resp. či malo alebo nemalo s konaním IC 108/2008 nejaký súvis. Sme presvedčení, že v konaní na plnenie je súd vykonaním dokazovania okrem základu nároku povinný skúmať aj otázku, či pred začiatkom konania

alebo počas neho nedošlo zo strany žalovaného čo i len k čiastočnému plneniu. Ešte raz si dovoľujeme uviesť, že netvrdíme, že mal žalobca preukázať, že mu nebolo plnené, avšak sme presvedčení, že súd, ktorý je povinný rozhodovať iba na základe dostatočne a správne zisteného skutkového stavu mal v tomto prípade vykonať dokazovanie v zmysle tvrdených skutočností a navrhovaných dôkazov. Základ nároku žalobcu bol preukázaný predovšetkým, rozsudkom 3 T 4/2007. Z tohto dôvodu sa domnievame, že vykonanie dokazovania aj ohľadom plnenia zo strany sťažovateľov by predmetné konanie nijakým zásadným spôsobom nepredĺžilo a ani neskomplikovalo, pričom v tomto prípade, sme presvedčení, že súd mal vykonať dokazovanie aj ohľadom skutočnosti spojenej s plnením zo strany sťažovateľov, pričom ak by tak vykonal, nedošlo by k nesprávnemu a nedostatočnému zisteniu skutkového stavu...

V súvislosti s odvolacím konaním vedeným pred Krajským súdom... máme za to, že v odvolacom konaní neboli splnené podmienky na rozhodnutie veci bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom na okolnosti prípadu bolo potrebné doplniť vykonané dokazovanie (§ 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), keďže odvolací súd si výsluchom žalovanej v 4/ rade a žalovanej v 6/ rade mal overiť, či peniaze, ktoré vrátili žalobcovi, sa týkali konania na súde prvého stupňa č. 1 C/108/2008 alebo iného konania, keďže dokumentácia konania na súde prvého stupňa nedáva jednoznačný a nespochybniteľný dôkaz o tom, že suma 31 790 Sk, ktorú žalovaní v 3/ a 5/ rade spolu vrátili, sa netýka predmetného konania, najmä keď z trestného spisu č. 3 T 4/2007 vyplýva, že žalovaný v 3/ rade a žalovaný v 5/ rade boli účastní krádeže so žalovaným 1/ len jedenkrát, teda vrátená suma peňazí sa nemôže týkať iného konania.

V zmysle ust. § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka môže súd v odôvodnených prípadoch rozhodnúť, že tí, ktorí škodu spôsobili, zodpovedajú za ňu podľa svojej účasti na spôsobení škody. V zmysle predmetného ustanovenia si dovoľujeme opätovne uviesť, že z trestného spisu č. k. 3 T 4/2007 jednoznačne vyplýva pomer, akým boli rozdelené ukradnuté peniaze, a teda nemožno v uvedenom prípade založiť spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť, v dôsledku čoho vidíme v rozhodnutí súdu prvého stupňa, ako aj v rozhodnutí odvolacieho súdu nesprávne právne, posúdenie veci, keďže ani súd prvého stupňa, ani odvolací súd vôbec nezohľadnili okolnosť miery účasti žalovaných v 3/ a 5/ rade na spôsobení škody v zmysle § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rovnako máme za to, že nie je daná

solidárna zodpovednosť žalovanej v 4/ rade a žalovanej v 6/ rade vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaní v 3/a 5/ rade už dosiahli plnoletosť a sú zodpovední sami za seba a už za nich nekonajú, a teda ani nezodpovedajú ich zákonní zástupcovia, ktorými sú žalovaná v 4/ rade a žalovaná v 6/ rade. V tomto smere odvolací súd svojím rozhodnutím č. k. 2 Co/152/2013-133 zo dňa 18.04.2013 nesprávne právne posúdil vec, pretože mal zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa tak, že voči žalovanej v 4/ rade a žalovanej v 6/ rade mal konanie zastaviť, čím opäť porušili základné právo sťažovateľov domáhať zákonom ustanoveným, postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR).“.

Po zániku funkcie sudcu ústavného súdu Jurajovi Horváthovi, ktorý bol v danej veci sudcom spravodajcom, bola vec podľa bodu 2 druhej vety dodatku č. 1, ktorým sa mení a dopĺňa Rozvrh práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. marca 2014 až 28. februára 2015 (ďalej len „dodatok č. 1 rozvrhu práce“) pridelená sudcovi ústavného súdu Ľubomírovi Dobríkovi. Podľa bodu 4 dodatku č. 1 rozvrhu práce na prerokovanie vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu je v jednotlivých prípadoch príslušný ten z novovytvorených senátov ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. Podľa čl. II ods. 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. marca 2014 až 28. februára 2015 v znení dodatku č. 1 rozvrhu práce má ústavný súd tri senáty, pričom tretí senát ústavného súdu pri predkladaní vecí pridelených do senátu sudcom spravodajcom Ľubomírom Dobríkom pracuje v zložení: Ľubomír Dobrík (predseda senátu), Jana Baricová a Rudolf Tkáčik. Z uvedeného dôvodu bola vec prerokovaná tretím senátom ústavného súdu v zložení, aké je uvedené v úvodnej časti tohto nálezu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (*mutatis mutandis* I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo podľa sťažovateľov dôjsť tým, že krajský súd nenapravil pochybenia okresného súdu spočívajúce v nedostatočnom zistení skutkového stavu, ako aj v arbitrárnom vyhodnotení zistených skutočností, čo malo v konečnom dôsledku viesť k nedôvodnému a svojvoľnému rozhodnutiu v merite veci.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa práv uvedených v čl. 46 ústavy možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého ochrany sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodne záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého

súdneho konania z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Otázku, či konanie rešpektovalo princípy uvedené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, posudzuje ESLP so zreteľom na „osobitné okolnosti prípadu“, konanie posudzuje ako celok.

Jedným z princíпов predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 OSP, m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (m. m. III. ÚS 36/2010).

Uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že okresný súd správne zistil skutkový stav a vo veci rozhodol správne. Dôvody uvedené v napadnutom rozsudku vyhodnotil ako výstižné a presvedčivé, v celom rozsahu na ne poukázal, pričom odvolacie námietky sťažovateľov označil za nedôvodné. Nadväzne na to v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

„Odvolacie tvrdenie, že neprichádza do úvahy spoločná zodpovednosť, lebo T. H. a P. T. sa na krádeži nezúčastnili, nie je v súlade so zisteným skutkovým stavom v tomto konaní ako aj v trestnom konaní. Súd prvého stupňa správne z výpovede T. H. z trestného konania zistil, že obidvaja žalovaní vedeli, že M. V. ide do cudzieho bytu, že ide o protiprávne konanie. Táto skutočnosť nepochybne vyplýva z toho, že P. T. mal ostať pred vchodom a dávať pozor či náhodou niekto nepôjde, pričom T. H. spolu s M. V. vošli do jedného bytu a to tak, že M. V. mu dal kľúč a povedal mu, aby otvoril dvere, pričom tento

klúč má od nejakého dievčaťa. Byt otváral T. H. a do bytu vošiel spolu s M. V., pričom T. H. zostal na chodbe a M. V. vzal z izby peniaze. Po vykonanej krádeži si všetci traja peniaze rozdelili. Takouto výpoveďou T. V. usvedčuje zo spolupáchateľstva na trestnom čine nielen seba, ale aj ostatných dvoch spolupáchateľov, pričom nie je v tomto konaní o náhradu škody dôležité, či žalovaní v 3. a 5. rade boli alebo neboli uznaní vinnými v trestnom konaní. Rovnako v trestnom konaní vypovedal aj P. T., keď priznal, že jemu bola uložená úloha dávať pozor pred bytovkou s tým, že M. V. a T. H. pôjdu do bytu a zoberú peniaze.

Odvolaací súd zhodne so súdom prvého stupňa je toho názoru, že v danom prípade je nepochybne preukázané spolupáchateľstvo všetkých žalovaných, lebo pojem dávať pozor pred bytovkou, resp. pred vchodovými dverami alebo na chodbe je pojem, ktorý aj u tých dvoch žalovaných, ktorí ešte v čase spáchania skutku neboli trestne zodpovední pre nedostatok veku, musí zjavne vyvolať pocit, že ide o protiprávne konanie, ktoré je v rozpore so zákonom, že teda nejde do bytu svojich rodičov zobrať nejaké peniaze, ale že klúč dostal od cudzieho dievčaťa a ide do cudzieho bytu odcudziť peniaze.

Za tejto situácie je potom nepochybné, že všetci traja žalovaní sa spoločným konaním dopustili krádeže a preto vo vzťahu k žalobcovi za škodu zodpovedajú spoločne a nerozdielne.

Správne súd prvého stupňa rozhodol, aj pokiaľ ide o výšku priznanej sumy, keďže z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by J. B. z uvedenej krádeže bola vrátená akákoľvek suma. V tomto smere žalobcovia neunesli dôkazné bremeno na svoje tvrdenia.

Z týchto dôvodov krajský súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.“

Krajský súd podľa sťažovateľov pochybil tým, že nezohľadnil zanedbanie zákonnej povinnosti okresným súdom poučiť sťažovateľov ako účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 OSP o ich povinnosti predložiť dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia na pojednávaní, ktorým sa končí dokazovanie vo veci, ďalej tým, že sa bez ďalšieho stotožnil s nenáležite zisteným skutkovým stavom, pokiaľ ide o zistenie, že časť žalobcom uplatnenej škody mu mala byť už sťažovateľmi preukázateľne vrátená, ako aj tým, že vec nesprávne právne posúdil, keď na daný prípad neaplikoval ustanovenie § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka o delenej spoločnej zodpovednosti sťažovateľov za škodu

spôsobenú žalobcovi, a napokon aj tým, že pri svojom rozhodovaní nezobral do úvahy, že sťažovatelia v 1. a 3. rade už nadobudli plnoletosť, a teda konanie malo byť voči ich zákonným zástupkyniam (sťažovateľkám v 2. a vo 4. rade, pozn.) zastavené.

Vzhľadom na charakter uvedených námietok uplatnených sťažovateľmi v konaní pred ústavným súdom, podľa ktorých mal krajský súd pochybiť tým, že v naznačených smeroch nenapravil zlyhania okresného súdu, bolo pre konanie ústavného súdu nevyhnutné zistiť, ktoré z týchto námietok uplatnili sťažovatelia už vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu a postupu okresného súdu, t. j. s ktorými z týchto námietok sa mal v rozsahu svojej prieskumnej právomoci odvolacieho súdu povinnosť vysporadúvať už aj krajský súd.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd zistil, že v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 C 108/08 z 19. mája 2010 sťažovatelia zo svojich námietok podaných pred ústavným súdom uplatnili ako odvoláciu námietku iba tú, podľa ktorej okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav, či časť žalobcom uplatnenej škody mu bola sťažovateľmi už vrátená. Sťažovatelia v odvolacom konaní nenamietali ani zanedbanie poučovacej povinnosti okresným súdom podľa § 120 ods. 4 OSP, ani nesprávnu aplikáciu § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V odvolacom konaní mal krajský súd povinnosť preskúmať rozhodnutie a postup okresného súdu iba v rozsahu odvolacích námietok sťažovateľov, závery z preskúmania ktorých napokon zhmotnil vo svojom rozsudku, ktorý je predmetom prieskumu ústavného súdu.

S námietkami sťažovateľov, ktoré neboli predmetom odvolania, sa krajský súd vo svojom rozhodnutí ani nemusel vysporadúvať, a teda v tomto smere jeho rozhodnutie ani nemôže byť preskúmané ústavným súdom.

Pokiaľ ide o prvú námietku sťažovateľov týkajúcu sa nesplnenia si zákonnej povinnosti okresným súdom poučiť účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 OSP o povinnosti predložiť dôkazy na pojednávaní najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, ústavný súd podotýka, že aj keď túto skutočnosť sťažovatelia v odvolaní

vyslovene nenamietali, bolo povinnosťou odvolacieho súdu (krajského súdu) sa s touto skutočnosťou vysporiadať. Z uvedeného síce vyplýva, že krajský súd mal povinnosť, t. j. bez tohto, aby to vyslovene namietali sťažovatelia, skúmať, či v konaní okresného súdu boli dodržané všetky zákonné procesné zásady súdneho konania, avšak to súčasne neznamená, že v prípade nezistenia ich porušenia (t. j. ak boli dodržané, pozn.) by sa krajský súd mal s nimi vyslovene vysporadúvať aj vo svojom rozhodnutí. Inými slovami, odvolací súd sa o dodržaní procesných zásad konania podriadeným súdom zmieňuje vo svojom rozhodnutí iba v prípade, ak zistí, že tieto zásady boli porušené. Krajský súd sa vo svojom rozsudku vyslovene nezmiňuje o tom, či dotknutá procesná zásada bola alebo nebola v postupe okresného súdu dodržaná, má sa za to, že krajský súd jej porušenie nezistil, preto sa tým vo svojom rozsudku vyslovene nezaoberal, a to aj z tohto dôvodu, že sťažovatelia jej porušenie vyslovene nenamietali. Stanovisko krajského súdu preto možno v tomto smere považovať za ústavne udržateľné. Vzhľadom na uvedené sa predmetná námietka sťažovateľov smerujúca voči rozsudku krajského súdu javí ako nedôvodná.

Pokiaľ však ide o druhú námietku sťažovateľov, podľa ktorej krajský súd rovnako ako pred ním okresný súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, keď nezisťoval, či si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v dôvodnej výške a či v tomto smere nedošlo k zaplateniu jej časti žalobcovi ešte pred rozhodnutím vo veci samej, ústavný súd podotýka, že táto námietka bola aj odvolacou námietkou sťažovateľov, a teda krajský súd bol povinný sa s ňou v napádanom rozhodnutí vysporiadať. Z citovaného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že v tomto smere sa krajský súd s touto námietkou vysporiadal iba konštatovaním, že sťažovatelia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali, že by žalobcovi bola z dotknutej krádeže „... vrátená akákoľvek suma“.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatuje, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej mu protiprávnou činnosťou sťažovateľov v 1. a 3. rade na podklade rozhodnutia v trestnej veci, konkrétne na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 4/07 z 9. novembra 2007, ktorým bol odkázaný na uplatnenie si nároku na náhradu škody v občianskom súdnom konaní s konštatovaním, že rozhodovanie o škode by presahovalo účel trestného konania, pretože „Poškodenému bola časť odcudzených

peňazí vrátená, avšak zodpovednosť za škodu je daná i u ďalších osôb (ktoré mali účasť na skutkoch).“. Z uvedeného vyplýva, že preukazovanie vzniku škody žalobcovi, ako aj preukazovanie jej výšky a tiež preukazovanie aj ďalších skutočností s ňou súvisiacich (napr. aká časť škody bola žalobcovi z jemu odcudzenej sumy už vrátená, pozn.) bolo predmetom dokazovania už aj v trestnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 T 4/07, spisový materiál z ktorého mal tak okresný súd, ako aj krajský súd k dispozícii. Keďže už aj z predmetného trestného spisu, ako aj zo samotného rozhodnutia v tejto trestnej veci vyplýva rozsah účasti sťažovateľov v 1. a 3. rade na trestnej činnosti, ktorou bola žalobcovi spôsobená škoda (ich účasť iba na jednom z troch skutkov, pozn.), ako aj s tým súvisiaca výška spôsobenej škody a napokon aj dôkazy (pozri napr. s. 9 trestného rozsudku, pozn.) o vrátení určitej sumy peňazí z odcudzenej sumy, ktorými dôkazmi boli navyše oficiálne úradné zápisnice o zaistení alebo vydaní vecí, z ktorých podkladov mal tak okresný súd, ako aj krajský súd možnosť vychádzať, javí sa v tomto smere argumentácia krajského súdu o neunesení dôkazného bremena sťažovateľmi ústavne neudržateľná a nedôvodná, keďže sám krajský súd nezohľadnil všetky skutočnosti, ktoré mu nepochybne boli alebo mali byť známe už zo spisu v označenej trestnej veci, ktorý mal k dispozícii.

Okrem toho sa krajský súd podľa ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom vôbec nevysporiadal ani s odvolacou argumentáciou sťažovateľov proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu, ktorý konštatoval, že suma, ktorá mala byť žalobcovi sťažovateľmi vrátená, bola započítaná k dobru v inom civilnom konaní, v ktorom si žalobca tiež uplatňoval nárok na jej náhradu v súvislosti s trestnou činnosťou prejednávanou v trestnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 T 4/07. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody musí byť splnená aj požiadavka o existencii príčinnej súvislosti medzi činnosťou škodcu na jednej strane a ním spôsobenou škodou na strane druhej. Z tohto hľadiska tak bolo vecou všeobecných súdov vysporiadať sa v prvom rade s otázkou, v akom rozsahu sa sťažovatelia v 1. a 3. rade podieľali na dotknutej trestnej činnosti, v dôsledku ktorej bola žalobcovi spôsobená škoda, a teda v akom rozsahu za túto škodu zodpovedajú. Na ťarchu sťažovateľov nemožno pričítať zodpovednosť za škodu, na vzniku ktorej sa nepodieľali a nárok na náhradu ktorej si žalobca uplatnil v inom civilnom konaní.

Uvedené závery boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, že sťažovateľmi napádaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 je arbitrárny, v konkrétnych súvislostiach neodôvodnený, a tak z ústavného hľadiska neudržateľný.

Pokiaľ ide zvyšné námietky sťažovateľov, teda že krajský súd nesprávne právne kvalifikoval zistený skutkový stav, keď na daný prípad neaplikoval ustanovenie § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka o delenej spoločnej zodpovednosti sťažovateľov za škodu spôsobenú žalobcovi, a že sťažovatelia v odvolacom konaní nespochybňovali otázku pasívnej kvalifikácie sťažovateľiek v 2. a vo 4. rade z dôvodu nadobudnutia plnoletosti sťažovateľov v 1. a 3. rade, ústavný súd konštatuje, že tieto námietky nemohli byť predmetom prieskumu ústavného súdu, keďže neboli formulované ani v odvolaní sťažovateľov proti rozsudku okresného súdu.

Uvedené závery boli tak podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu o tom, že sťažovateľmi napádaným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 bolo porušené ich základného právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

V nadväznosti na zistenie porušenia práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a v čl. 6 ods. 1 ústavy dohovoru ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v bode 2 výroku tohto rozhodnutia rozhodol o zrušení rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Co 152/2013 z 18. apríla 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku rozhodnutia).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali priznať finančné zadost'učinenie spoločne a nerozdielne v sume 400 €, svoj návrh však v sťažnosti bližšie neodôvodnili.

Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade predstavuje samotné vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľov v spojení s poskytnutím priestoru krajskému súdu na reparáciu ústavným súdom zistených nedostatkov posudzovaného konania dostatočnú satisfakciu, preto sťažovateľom požadované finančné zadost'učinenie ústavný súd nepriznal (bol 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodoval aj o úhrade trov konania z dôvodu ich právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v sume 583,12 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny (§ 11 ods. 3 vyhlášky) za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2013 je 130,17 € a po jej znížení pri zastupovaní dvoch a viacerých sťažovateľov (§ 13 ods. 2) je jej suma 65,09 € a hodnota režijného paušálu je 7,81 €. Základná sadzba odmeny (§ 11 ods. 3 vyhlášky) za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2014 je 134 € a po jej znížení pri zastupovaní dvoch a viacerých sťažovateľov je 67 € a hodnota režijného paušálu je 8,04 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľom pri ich spoločnom zastupovaní nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2013 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej sume 583,20 € vrátane režijného paušálu (bez DPH) a za jeden právny úkon v roku 2014 (vyjadrenie k stanovisku krajského súdu) v sume 300,16 € (bez DPH), za ktorý si však úhradu trov konania sťažovateľa neuplatnili. Vzhľadom na viazanosť petitom sťažnosti ústavný súd sťažovateľom priznal úhradu trov konania len vo výške uplatneného nároku, teda v sume 583,12 €, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014